

Cinai
Absürtler
ve yakın katillerim

FATÖŞ BEYKAL

© KARAKARGA YAYINLARI 345

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

CİNAİ ABSÜRTLER VE YAKIN KATİLLERİM

Fatoş Beykal

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Zeynep S. Sayın, Ezgi Aksoy

Kapak Tasarımı: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Nisan 2021

ISBN: 978-625-7217-62-0

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 48625

İçindekiler

I. bölüm /// cinai absürtler	7
Lavanta Kokulu La Mia.....	9
Krem Brule.....	16
Aşkın Ölümü.....	23
Brooklyn'den Samatya'ya.....	28
Otel Kiribana.....	34
Karakurum, Kurum Kurum Kurulur.....	39
Haymanalı Hakkı.....	44
Anastas Mum Satsana	53
Kuzukulağı.....	58
Lame Sokağı	63
Liliputaner	68
Malkara	75
Menkıbe	80
Sevgilim Azıcık Katil.....	88
Tersim Kötüdür Benim.....	94
Vadüü!!!	98
II. bölüm /// yakın katillerim	105
Çifte Sarnıç Cinayetleri.....	107
Sayın Hocam Don Carleone	114
Dr. Rene Paris	120
Hanedan.....	125
Karman Çorman.....	129
Kezban Yengem.....	134
Mr. Remzy	138
Oje	144
Sevgili Dostum Z.....	149
Silah Çenedir.....	158
Thelma and Thelma.....	162
Kendimin Katiliyim	170

I. bölüm

cinai absürtler

Lavanta Kokulu La Mia

Rusya'daki bir üniversitenin psikoloji bölümünde yapılan fare deneylerinden birinde, merakın insan davranışlarındaki yeri ve önemi araştırılıyormuş. Bu konu üzerinde düşünen bilim adamları görmüşler ki, insanın başına ne geliyorsa meraktan geliyormuş. Bir grup fareyi denek olarak alıp genişçe bir kutuya koymuşlar. Bunlara yiyecek, içecek ve de eş temin ederek bir cennet yaratmışlar. Kutunun bir yerine de küçük, kara bir delik açmışlar. Fareler yiyip içip sevişirlerken cennetlerinde, içlerinden biri o deliği keşfetmiş ve kendisine sunulan cenneti sırf merakı yüzünden terk ederek, o delikten içeri dalmış. Ve diğer farelerin hepsi o fareyi takip ederek bilinmezliğe doğru geçmişler o küçük, kara delikten.

Türkler bu konuyu ezelden beri bildiklerinden ağızlarına pelesenk ettikleri bir laf vardır, insanın başına ne gelirse ya meraktan ya y...tan derler kısaca. Lakırdı ayıp ama haklı sanırım. Sanırım dedim zira ben konuya Fransızım.

Hatta aslen de Fransızım. Adım Franz. Franz de la Mia. Türkler hakkında bu denli çok şey duymamın nedeni bir Türk mürebbiyemin olmasıdır. Fransız mürebbiyelerin orada çok revaçta olduğu dönemde, ninemin aşık olduğu bir Türkün peşinden o ülkeye gitmesi ile başlar benim hikâyem. Ninemin aşkını hiç umursamayan bu Tanzimat kâtibi kılıklı züppe, Hamit Mithat Efendi, zavallı kadını hiç tanımadığı bir ülkede yapayalnız bırakınca, beş parasız kalan

ninem Camile, Boğaziçi'nde bir köşkte küçük bir hanımefendiye Fransızca öğretmek, adabı muaşeret dersleri vermek üzere işe girer çaresiz. Niyeti biraz para biriktirip Fransa'ya geri dönmektir.

Yenileşme, batılılaşma hareketlerinin yoğunlaştığı bu dönemde verilen bir fetva ile Fransa'ya Türk mürebbiye gönderimi başlar. İki ülke arasındaki bu iş birliği ve değişim programından yararlanan birçok kadın, Fransız çocuklarına Türk örf, adet ve geleneklerini öğretmek amacıyla benim ülkeme akın eder.

Provance'da yaşayan ailem de bu şarki kadın akımının oryantalist cazibesinden etkilendiğinden midir yoksa "Siz Türkler bizim kızlarımızı mürebbiye olarak çalıştırıyorsanız, biz de sizin kızlarınızı mürebbiye olarak işte böyle çalıştırırız" gururu ve inadından mıdır bilinmez ama benim için de bir mürebbiye tutuldu. Ne öğrendimse ondan öğrendim Türkler hakkında.

Mürebbiyem Lamia Hanım'a önceleri "La Mia" diye hitap ederken, aslında Lamia Hanım demem gerektiğini öğrendim. Sonradan Fransız vatandaşı olup ailemin başına geçen ve beni de nüfusuna aldırıp adını da soyadı olarak veren Lamia Hanım evimize geldiğinde dört yaşındaydım. Ama hatırlıyorum Provance'daki kır evinde ilk karşılaşmamızı. Lavanta tarlalarının içinden eve kadar yürüdüğünden, üzerine lavanta kokuları sinmişti. O günden hatırımda kalan Lamia'nın o unutulmaz lavanta kokusudur. Mor menekşe gözleri vardı; ensesinde hapsettiği simsiyah saçlarının dalgasını ise yıllar sonra görecektim. Çocukluğumun sıcacık Lamia'sını çok sevmiştim.

Lamia'yı cennet vatanından koparıp bizim diyarlara savuran şeyin temeli meraktır aslında. Yeni bir dünya keşfetme merakı... Kendi kültürünü tanıtmak, bir Türkün dünyaya bedel olduğunu göstermek ülküsünü anlayabiliyorum, ama yeni insanlar tanımak, gavur denilen bizlerin gavurluğunu tatmak arzusuydu asıl neden

bana sorarsanız. Ailemde ve kültürümde ona göre her türlü gavurluk mevcuttu zaten. Babamın metresinin olması bizler için çok normalken, o bunu şiddetle kınıyordu; “her kadının tek bir erkeği, her erkeğin tek bir kadını olmalı hayatta sevdiği,” tezini yüreğinde şiar edinmişti.

Lamia'nın güzelliği beni de ailemin bütün erkeklerini de büyülemişti. Çok da zeki bir kadındı. Fransızca'yı kısa zamanda sular seller gibi öğrendi, bana da Türkçeyi gayet düzgün bir şekilde belletti, sağ olsun. Bu inanılmaz kadının aile içindeki yeri mürebbiyelikten öteye gitmekteydi, ama biz henüz bunu fark edememekteydik.

Annem Provence'tan sıkılınca Paris'teki kışlık evimize döndü. Lamia ve ben bütün günümüzü birlikte geçirirken babam da yanımdan ayrılmaz olmuştu. Onun Lamia'ya âşık olduğunu anladığımda on beş yaşına gelmiştim. Geçen on yıl boyunca Lamia babamın yalvarışlarına, vaatlerine direnmiş, ona hiç yüz vermemişti. On yılda daha da olgunlaşıp güzelleşmiş Lamia için canını verecek bir hale gelmişti oysa babam. Öyle de oldu zaten.

Provance'da kaldığı süre içinde lavanta başta olmak üzere çeşitli ot ve şifalı bitkiler üzerinde derin bilgiler edinen ailemizin sevgilisi, hepimize şifalı elleriyle içilecek karışımlar hazırlayarak, ağrıyan midemize, uykusuzluğumuza, boğaz ağrımıza çareler üretiyordu. Babamın metreslerini kıskanmaktan sinirleri iyice gerilen annem, sarı kantaronla sakinleşmiş, babam mesir macunu denen şekerlerden yemekten daha da azgınlaşmış, bense Lamia'nın saçlarına sürdüğü lavanta suyunun rehabetinde mutluluğuma mutluluk katar olmuştum.

O kış Paris'e giden annem, Lamia'nın uykusuzluğuna çare olarak yaptığı sakinleştirici çaydan bardak bardak içince bir daha uyanamadı. Ebedi uykusuna dalan annemi sessiz, sade bir törenle

yolcu ettik. Lamia, ben ve babam Paris'teki kışlık evde yalnızlık artık. Babamla Lamia arasındaki yakınlaşma da kaçınılmaz olmuştu. Kısa sürede de evlendiler. Ancak Lamia bir şart koymuştu evlenmek için babama, soyadımızı La Mia olarak değiştirecektik. Nedeni kendi adının Lamia La Mia olmasını arzulamasıydı. Babam saçma bir kapris gibi gelen bu isteği kabul etmekte bir beis görmedi. Benim adım da Franz La Mia oldu doğal olarak; annemin nüfusundan alınarak onun nüfusuna verildim. Fransa'da yasalar böyle işliyordu o zamanlar.

Lamia mesir macunu üretimini hızlandırdı babamla evlenince, arada ben de aşırıp yiyordum; evdeki kâhya ve hizmetçilere yol verildiği için mesir macununu yiyip gavurluk edecek kadın kalmamıştı el altında. Babamın giderek azgın bir boğaya döndüğünü görüyor, boğanın seslerini de duyuyordum geceleri. İlerlemiş yaşı, Lamia adına açtığı mesir macunu fabrikasının nasıl da gelişip büyüyerek, bir mesir macunu imparatorluğuna dönüştüğünü görece kadar yaşamasına izin vermedi. Bir gece Lamia'nın üzerinde kalbi duruverdi adamcağızın. Onun için düzenlenen cenaze töreni görkemli oldu. Siyah matem kıyafeti içinde Lamia, bir imparatoriçe gibiydi. Paris'in bütün kodamanlarının aklını almıştı bu imparatoriçe. Tabii mesir tiryakisi olan benim de elbette.

Lamia olgun bir yaşa gelmiş, ben de yetişkin bir delikanlı olmuşum. Mesir fabrikasının başına geçen Lamia La Mia, Fransa'da bir marka olmanın keyfini çıkarıyor, operalara, balelere gidiyor, kimi zaman da Montparnasse'ta ressamaların, şairlerin, sanatçıların takıldığı kabarelere uğruyordu merakından. İlginç geliyordu o dünya Lamia'ya. "Cennet gibi bir hayatın varken, ayyaşların, müptezel bir hayat yaşayan o serseri takımının içinde ne işin var?" dediğimde, "Siz gavurların gavurluklarını keşfediyorum monşer," diye dalga geçiyordu benimle.

Giderek değiştiğini, hepimizden daha gavurca davrandığını hissediyordum. “Gavurun gavur olduğunu, gavurluk etmeden bilemezsin” diye bir Osmanlı atasözünü hatırlayınca, Lamia’nın peşine takılıp takip etmeye başladım. Saint Germain’i geçip Pigalle’deki köhne bir apartmanın önünde durdu arabası. şoförü arabada beklerken apartman kapısından içeri girdi Lamia, ben de peşinden tabii. O, kararlı adımlarla yukarı çıkıyor, ben de sessizce peşinden gidiyordum. Açık kalan kapıdan içeriyi gözetlediğimde çatı katındaki bu dairenin Mösyo Picasso’nun resimleriyle dolu olduğunu gördüm. Sırtı dönük biçimde şövalenin önüne oturmuş olan Picasso’yu ense traşından hemen tanıdım. Karşı sedirde Lamia uzanmış, ona poz veriyordu, hem de ırlııplak. Gözlerime inanamadım. Sinirden, kıskanılıktan deliye dönmüşüm. Benim lavanta kokulu Lamiam, bu terebentin kokulu herife teleme peyniri gibi beyaz bedenini mi gösteriyordu? Her zaman yanımda taşıdığım Lamia’nın özel karışımı olan “fazla içme aklını alır” dediği, azı karar çoğu zarar, kışın soğuğundan korunma içkimi cebimden çıkarıp avuç içinde saklayarak stüdyodan içeri daldım.

Lamia hiç istifini bozmadı. Picasso şaşırmıştı. Bu şaşkınlıktan yararlanıp bardaktaki konyayağına boca ettim elimdeki karışımı kimse görmeden. Sonra kendimi tanıttım, el sıkıştık falan... “Lamia’nın arabasını kapıda görüp merakımdan içeri girdiğimi” söyleyince, ikisi de yadırgamadı durumu. Birlikte kadehler kaldırıldı. alışması akşama kadar süren Picasso’nun içtiği karışımın etkisiyle kafasının bulandığını görüyordum. Lamia’nın resmini çizerken gerçeklikten uzaklaştığını, kafasının iyice karışarak bambaşka bir Lamia resmettiğini müşahede ediyordum. Sonuçtan o da ben de memnunduk ancak Lamia resmin son halini görünce çılgına döndü. “Ben bu kadar çirkin miyim? Yazıklar olsun size Mösyo Picasso,” diyerek kapıyı vurup çekti gitti.

Picasso bir şaheser yaratarak, kübizmi icat etmişti. Ama akli uzun bir süre daha karışık kalacaktı. Onu orada öylece bırakarak Lamia'nın peşi sıra çıktım stüdyodan. Kabarelerin bulunduğu sokaktan geçerken "Lamia La Mia" yazılı, ışıklı bir levha dikkatimi çekti ve dahası, Tuluslu Lautreck'in imzasını taşıyan kocaman bir afişte de Lamia'nın kankan yaparkenki resmi vardı. Hemen içeri daldım; başında silindir şapka, ayağında topuklu pabuçlar, ağzında ince bir ağızlıkla Lamia, sahnede bir sandalyeye tersten oturmuş, bacaklarını açarak acıklı ama ağzı bozuk şansonlar söylüyordu. İnanamadım! Mesir macunu endüstrisinin imparatoriçesi, benim cici annem, tek aşkım, Türk gelenek göreneklerini gavurlara belletmeyi şiar edinmiş "Şark'ın Masum Kızı" iyice gavurlaşmış, Garb'ın Bülbül'ü gibi şakıyordu sahnede. "Yok artık bu kadar da olmaz, dayanmam bu kadarına da" deyip sağ elimdeki gümüş yüzüğün gizli kapağını açarak baldıran karışımı siyanürümü gırtlığımdan aşağı boşalttım. Oracıkta ölmüşüm.

Tüm Fransa'yı sarsan bu ölüş biçimimden sonra unutulmuş bir gelenek olan "yüzükten siyanür içerek intihar etme" eylemi yasaklandı. De Gaulle denen genç subayın bu kararı, yani Eski Yunan'dan bu yana var olan, "baldıranla öteki tarafa yolculuk" yasağı intihara meyilli kesimlerce protesto edildi. "Bu faşizmdir" dediler ve bu da dünyada faşizmin merak edilmesine neden oldu. Merak eden ülkelerden İtalya ve Almanya faşistlerle doldu. İkinci Dünya Savaşı'nın yaklaştığını anlıyorduk biz bile ta öte taraftan. İnsan kuşbakışı, yeterince uzaktan bakınca tehlikenin bütününe daha kolay kavrayabiliyor. Global bakış lafları dolaşır oldu ruhlar aleminde. Global nedir? diye merak eden periferideki ülkeler de yakın bir gelecekte globalleşme denen bir cehennemine içine düşeceklerdi. Kaderlerini çizerken Yüce Yaradan, kapının aralığından gördük kendilerini. Zebaniler "hadi defolun buradan" diye

koyalayınca bizi, uçup yine Fransa semalarına döndük.

Lamia benim ani ölümümden sonra Chanel'den aldığı matem elbiselerinin içinde yaşadığı bir müddet. Bana muhteşem bir cenaze töreni düzenlemişti. Tüm Fransız sosyetesini oradaydı, gözyaşları döküyorlardı ardından. Mesir macunu fabrikasında yaptığı yeniliklerle bir tatlı imparatorluğu yaratan Lamia, Türk ve Fransız mutfağının bir sentezi olan "Gavur Dağı Saray Burması"ni icat etti. "Giaour Montage De La Palace Ala Profiterolle" adlı lavanta kokulu bu tatlı, kısaca profiterol diye anıldı ve ilerleyen yıllarda, neredeyse Fransa'nın simgesi oldu.

Lamia eceliyle öldü. Merak etmeyin lütfen, mahşerden önce buluştuk. Her şeyi arkamızda bıraktık, yeni bir sayfa açtık buraya geldiğinde. İçindeki merak hiç tükenmedi ama. Şimdilerde atlıyoruz bir buluta, o diyar senin, bu diyar benim uçuyoruz lavanta kokulu Lamiamla. Marsı merak ediyormuş öyle söylüyor benim bir tanem. Küçük bir kara delikten geçip gideceğiz, cenneti arkamızda bırakarak; bakalım ne verecek bize bu merak? Ne demiştik bu hikâyenin başında, insanın başına ne gelirse ya meraktan ya yanaktan gelirmiş. Yanaklarınızdan öpüyormuş sizin de Lamia. Biz uçuştayız, sizin de uçuşlarınız bol olsun.